Tereza Kučírková

U JEDNÉ NÁUŠNICE

COOBOO

U Jedné náušnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Kučírková
U Jedné náušnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Tereza Kučírková

U JEDNÉ NÁUŠNICE

COO BOO

Pro všechny, kteří věří,
že kávy a lásky není nikdy dost.

PROLOG

Sára, Karolína a Matylda se ploužily Hubertovou ulicí. Ne protože by byly unavené, ale protože nevěděly, kam jít. Touha je táhla zpět a povinnost vpřed.

„Holky, je to naprd." Matylda se posadila na patník u cesty.

„Jo, já se taky chci jít bavit, pojďme zpátky. Co to je za párty, když z ní odejdeš v deset hodin," souhlasila Sára a poskakovala kolem lampy pouličního osvětlení.

Karolína je chvilku jen sledovala, neměla chuť je přemlouvat. Ne znovu. Už to přece jednou dokázala, už je z toho domu plného nadržených puberťáků odtáhla. Jenže ony jsou taky takové, všechny tři.

„Hele, zítra je poslední trénink, než vyberou, kdo pojede na mistrovství, přece si to nechcete vyčítat," řekla a přisedla k Matyldě. Nejprve musela odhodit stranou její dlouhé husté lokny, které se konečky dotýkaly asfaltu.

„Kdyby ses nechala ostříhat, byla bys hned rychlejší," šťouchla Karolína do kamarádky.

„Zníš jako trenér.“ Matylda jí šťouchanec vrátila.

„A to nechceš,“ sborově odpověděly všechny. Seděly na okraji vozovky a hlasitě se smály.

„Zítra, až vylezeme z bazénu, půjdeme rovnou k paní Juliánové a koupíme si ty největší větrníky, co bude mít,“ rozhodla Sára a už teď se jí sbíhaly sliny na sladkost, která rozhodně neprospívá závodní formě.

Chytily se za ruce a Sára položila Karolíně hlavu na rameno. Matylda se zhluboka nadechla a letní vánek, který i v noci byl dost teplý, aby dívkám dovolil nosit jen tenké šaty, ji pohladil po šíji. Cítila, že se brzy vše změní, že nemohou být na střední škole pořád. Všechny to cítily. Mluvily o plavání jako o nenáviděném drilu, ale věděly, že je drží pohromadě. Jejich cesty se však rozdělí, tak jak to při dospívání bývá. I toho si byly dobře vědomy, i když o tom nemluvily. Úspěšná maturita byla jen začátek. Užívaly si každou společnou chvíli, každá po svém, každá se svou špetkou výstřednosti.

Kavárna U Jedné náušnice patřila paní Juliánové už desítky let. Za tu dobu se v ní vystřídala pořádná řádka brigádnic, ale jedno zůstávalo stejné, její koncept. Byla to veskrze vesnická záležitost. Žádný zákazník nikdy nedostal flat white nebo cheesecake, na tom si paní Juliánová zakládala. Zato měla vždy upečenou domácí bábovku nebo sušenky, občas se dokonce odvázala a připravila mrkvový dort nebo jinou *modernu*, jak sama říkala. Dělala zákusky obřích rozměrů a roztodivných tvarů, vždy se však

rozplývaly na jazyku. Kávu si mlela sama a po lžičkách ji sypala do překapávače.

„Ty obrovské presovací mašiny mi nesmí přes práh," nadávala, když se v jejím obchůdku objevil nějaký obchoďák vyhlášených značek.

„Co to je?" ušklíbla se mladá žena u dveří a pohlédla na rozsáhlou nástěnku.

Byl to právě tenhle neobvyklý prvek, která dal kavárně její jméno. Dlouhá korková deska, několikrát nastavovaná, aby poskytla prostor dalším přírůstkům, byla posetá náušnicemi. Zlatými, stříbrnými nebo bižuterními. Drobnými i okázalými, vkusnými i kýčovitými. Ale vždy osamocenými ve svém vzoru. Všechny se bořily do nástěnky bez své družky. V korku byly také patrné díry po kusech, které někdo vyjmul. To když se ve vzácných případech někomu podařilo najít druhou do páru.

„Neptejte se," poradila nově příchozí Karolína. „Přečtěte si to," ukázala na ručně psaný text na zažloutlé cedulce.

Některé bytosti a věci mají žít v páru,
druhá šance na nalezení spřízněné duše chce své místo.
Hledání je celoživotní úkol,
a proto se nikdy nepřestávej koukat.

„To mi nic moc nevysvětlilo," ušklíbla se žena a plochu plnou šperků si fotila a rovnou postovala na sociální sítě.

Paní Juliánová se jen pousmála a ženu dál ignorovala. „Tady máte, holky," postavila na stůl tři cappuccina a tři vysoké karamelové větrníky plné šlehačkového krému. Matyldě

přejela rukou po dosud mokrých vlasech. Měla je tak dlouhé, že byly vlastně většinu času mokré. Přestože si je fénovala jako ostatní dívky, jejich objem byl takový, že na něj žádné vysoušeče nestačily. Alespoň ne po tu krátkou dobu, kterou jim byla Matylda ochotná věnovat.

„Proč to nevybral hned?" vrtalo hlavou Karolíně. Zkroušeně míchala lžičkou v šálku s kopretinami. Každá z dívek před sebou měla jiný hrnek, nejen s odlišným potiskem, ale také jinak veliký. Byla to vlastně taková loterie, někdy měla místní káva dvě deci a někdy skoro půl litru.

„Kaj, vím, že ti na tom hodně záleží, ale tolik se toho přeci nemění. Pořád máš za sebou spoustu úspěchů a v elitní dráze budeš pokračovat," ujistila ji Sára.

Elitní dráha byla jejich druhým domovem už dva roky. Krajní plavecký koridor byl o něco širší, a přesto v něm trénovala vždy maximálně pětice plavců. Těch nejlepších z týmu. Trenéři jim věnovali největší pozornost, která Karolíně maximálně vyhovovala. Pro Sáru byla naopak na obtíž, ze všeho nejraději by se zabořila do středu bazénu a v klidu ve vodě zanechávala své starosti. Neměla ráda, když se na ni upíralo tolik očí, ale zároveň ji těšilo, že může trávit čas se svými nejlepšími kamarádkami.

„Ne, elitní dráha nic neznamená, teď když máme po maturitě," skoro křičela Karolína a třásl se jí hlas. Takhle vystresovaná nebyla ani u závěrečných zkoušek. Školu měla pod kontrolou, mohla ovlivnit, jak dlouho se bude učit, a svůj perfektní prospěch podpořit. Ve sportu to bylo jiné, někdy se výkonnost zkrátka zasekla. A když se pak člověk snažil na samé hranici svých možností, často vše jen zhoršoval.

„Nech to vyhnít a zase se do toho obuj," říkával Karolíně táta, ale to ona nedokázala.

„Jasně, Kaj, ty budeš plavat navždycky," usmála se Matylda a slastně olízla lžičku plnou krému.

„Maty, myslíš to dobře, ale nalij si čistého vína, obrazně," pronesla Karolína bez úsměvu. „Trénovat na škole dál můžeme, i vysoké školy mají týmy, ale dostat se mezi elitu jako senior je daleko těžší. Můžeme spolu dál plavat a chodit na větrníky, ale už nás to nikam neposune."

Obě kamarádky viděly slzy v jejích očích a upřímně je to děsilo. Matylda toužila plavat na mistrovství. Ta atmosféra, největší závod kariéry, fandění, ale když viděla, kolik to pro Karolínu znamená, pochopila, že je závodem naprosto posedlá. A pak ho uviděli, trenéra Zouhara. Rázoval si to ulicí s pohledem zabořeným do dlažby a s píšťalkou houpající se na kulatém břichu, kdysi plném vyrýsovaných svalů. Matylda zaťukala na okno a rozpustile zamávala.

„Co děláš? Vždyť uvidí, čím se tady nacpáváme," okřikla ji Karolína, které se rozbušilo srdce. Udělalo se jí špatně a měla co dělat, aby ten kousek větrníku, který do sebe nasoukala, zůstal na svém místě. Trenér se zastavil a chvíli se ani nehnul. Jako kdyby měl problém dívky bez plaveckých čepic a brýlí poznat, pak se rozešel ke dveřím.

„Holky, seznam závodníků pro letošní mistrovství je hotový," nakoukl dovnitř a Karolínu okamžitě začala pálit žáha. Zhluboka se nadechla a ticho, které naplnilo prostor mezi jejich stolem a dveřmi, v nichž trenér hledal jména v tlustém sešitě, bylo nekonečné.

KAPITOLA 1

„Z vašeho ročníku jede Karolína," usmál se na ně a pak přelétl pohledem nálož cukru na stole. „Tak to pěkně oslavte a pak zpátky k proteinové dietě," překvapil je vstřícností a zabouchl dveře. Karolíně se na tváři rozlil šťastný úsměv.

„Tak vidíš, Kaj, gratuluju," řekly jí obě kamarádky.

„Šampaňské pro všechny," křičela Sára teatrálně, až se za nimi celá kavárna otáčela.

„Dost, dost," smály se. A pak se pustily do zákusků. Jedly, až měly rty umazané od karamelu. Pak se Sára zvedla a šla si prohlédnout náušnice. Vždycky to dělala. Měla skvělou paměť, a tak snadno odhalila nové přírůstky.

„V týdnu přijel nějaký pán z Rakouska a zavěsil tamhletu." Přidala se k ní paní Juliánová a nijak nespěchala s objednávkou dámy neustále se fotící z nejrůznějších úhlů.

Lidé sem často vážili dlouhou cestu, o tomhle místě kolovaly legendy a oni doufali, že se stanou jejich součástí. Doufali, že zažijí něco z magie tohohle místa. Stěna s drobnými cedulkami

se jmény a adresami těch, kteří šperk donesli, nebyla jen dekorací. Karolína s Matyldou je chvíli poslouchaly. A pak Matyldě přistála kamarádčina dlaň na předloktí.

„Jsi v pořádku?“ tiše se zeptala Karolína.

„Že mě nevybrali?“ ujišťovala se polohlasem Matylda. „Jasně, takhle to mělo být. Nejenže jsi rychlejší, ale víc ti na tom záleží. Já plavu ráda, ale nikdy to nebude moje povolání.“

Karolína vděčně kývla hlavou. Matylda však opět vyhlédla na ulici, po které procházel hlouček kluků z týmu. V oddílových tričkách upnutých akorát tak, aby světu ukázala vysportované prsní svaly plavců.

„Maty, Maty?“ mávala jí Karolína pobaveně rukou před očima. „Ještěže nejedeš, kdo ví, v jakém by ses vrátila stavu.“ Naznačila rukou těhotenské břicho a kamarádka ji odstrčila.

Když se k nim vrátila Sára, vytáhly poznámky a daly se do vymýšlení článku do školních novin. Profesorka Veškerová neuznávala maturitní zkoušku jako závěr roku a trvala na vydání týdeníku každé pondělí v poledne jako po celý zbytek školního roku. Psaní článku o novinkách v plaveckém týmu jim šlo mnohem pomaleji, než kdyby se mu věnovaly o samotě. Neustálé Sářino vyprávění o náušnicích, Karolínino snění a Matyldino natáčení vlasů na tužku ho protáhlo až do pozdních odpoledních hodin.

„Co tady ještě děláte?“ zaťukala paní Juliánová na stolek.

„Spisujeme,“ informovala ji znechuceně Sára. Zaklapla sešit a zahleděla se na nástěnku.

„Na to jsem se neptala, vždyť dneska je pátek, v Asmerce určitě promítají něco pěkného, běžte se pobavit. Nebo to zrušili? Funguje ještě letní kino?“ zamračila se paní Juliánová.

V Matyldě hrklo a okamžitě cpala sešit do batohu. Dopila zbytek studené kávy a vyskočila na nohy. Očima popoháněla kamarádky, které se líně zvedaly ze židlí. Karolína si urovnávala krátkou sukni a rozmasírovávala stehna otlačená od dlouhého sezení.

„Hrají *Coco*, je to nějaký animák," informovala je s vlažným výrazem Sára, poté co program vyhledala v telefonu.

„O to vůbec nejde, hlavní je zážitek z kina, ne film samotný." Matylda jí zastrčila telefon do kapsy a obě kamarádky táhla z kavárny ven.

„Běžte, já tady zůstanu," řekla Sára, vysmekla se Matyldě a zamířila za paní Juliánovou.

„Vždyť tady v podstatě pracuješ," usmála se na ni stará žena a podala jí lupu. Společně zkoumaly náušnice a v tom nepřeberném množství hledaly, jestli náhodou nejsou mezi všemi těmi lichými zavěšené dvě stejné. Karolína s Matyldou věděly, že s kamarádkou nepohnou.

„Musíme to zefektivnit, víte? Až opadne šílenství z konce školního roku, něco vymyslím," slyšely kamarádku plánovat.

„Děvče, já na moderní výmysly nejsem," zasmála se kavárnice krákavě.

„Nebojte, všechno vás naučím. Uděláme to přívětivé pro všechny věkové kategorie uživatelů," promluvila Sára jako skutečná odbornice.

Dívky při odchodu minuly starého muže a ochotně mu přidržely dveře.

„Není to divné, že ji to tak bere?“ přemítala Karolína.

„Neměj o ni starost, každej je v něčem divnej,“ mínila Matylda. Kartáčem se snažila zkrotit husté nepoddajné vlasy.

„Ještě na tom není tak špatně jako pan Majer,“ vzpomněla si Karolína na staříka vcházejícího do podniku. „Ale nemá k tomu daleko. A pan Majer je senilní, má právo chodit k nástěnce každý den. Sáře je osmnáct,“ nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Místo toho by měla dělat něco smysluplného.“

„Ona chce zažít kouzlo, nevím, proč zrovna touhle formou, ale fandím jí. A dělej trochu,“ popoháněla kamarádku Matylda.

„Vždyť už tam skoro jsme.“ Karolína přidala do kroku a skutečně se před nimi pomalu otevíralo prostranství na okraji parku.

Dívky došly před vstup do areálu letního kina v Asmerově parku, ale nezařadily se do fronty. Matylda zastrčila kartáč do tašky a obě se vydaly podél akátových keřů kamsi do tmy. Zvědavý chlapeček na pomezí školkového a školního věku za nimi pokukoval tak intenzivně, až se mu vysypala krabička lentilek a on se rozplakal. Matylda se otočila a pár kroků se vrátila. Z batohu vytáhla napůl snězené balení kočičích jazýčků a podala mu je.

„Až budeš starší, tajemství za keři taky objevíš, teď ale běž pěkně s mámou,“ spiklenecky na něj mrkla a odběhla za Karolínou.

Fronta se zmenšovala jen pomalu, jelikož sotva dospělý uvaděč kontroloval lístky s rychlostí a entuziasmem odpovídajícím výšce platu.

„Dělejte, vždyť už to má začínat," rozkřikl se někdo.

„Začne to, až to pustím," ušklíbl se mladík a s pokleslými víčky dál koukal do prázdna a pouštěl dovnitř jednoho po druhém, rodiče s dětmi, ale i mladé páry.

Zkušení diváci byli vybavení dekami a podsedáky, ti méně zkušení právě pochopili, že jim bude zima a velmi brzy je budou tlačit sedací kosti. Ti nejzkušenější se nepozorovaně protahovali podél plotu lemujícího vchod.

Pro kino v Asmerově parku někdo kdysi vybral perfektní místo. Mělo parádní akustiku danou umístěním v neobvyklé terénní nerovnosti. Prohlubeň pojmula jak obří bílé plátno, tak desítky řad sedadel, boční břehy vystupovaly do výšky a tlumily hluk ze silnice. Areál tedy poskytoval možnost užít si skutečně ničím nerušený zážitek. Pokud jste neměli štěstí na chorobné šustiče s obaly od brambůrků. Tehdejší architekt už však nedomyslel, že bočnice, umožňující téměř perfektní, jen lehce zkosený výhled na plátno, poslouží jako zázemí neplatícím zákazníkům. Mezi teenagery se stalo až kultovním sledování filmů z pohodlí vlastní deky a s ušetřeným vstupným v kapse. Několikrát samozřejmě proběhly snahy kompletně kino oplotit, vždy však narazily na hloubku kapes mladistvých.

Karolína s Matyldou si rozložily huňatou přikrývku hned zkraje a sledovaly nádherný příběh mexické rodiny, jejichž vztahy sahají až do říše mrtvých.

„Čau, holky," pozdravil je Fabián a přisedl ke Karolíně. „Dneska je tu málo lidí," posoudil znalecky asi tucet rozložených pozorovatelen. Podal jim misku s popkornem a sám si nabral plnou hrst.

„Už jsi to slyšel? Tady Kaj pojede na mistrovství," pochlubila se hned novinkou Matylda a kamarádka se okamžitě začala červenat.

„Ty jo, holka, gratuluju," poplácal ji Fabián a odkudsi vytáhl lahev se sladkým, silně alkoholickým likérem. „Dneska teda slavíme," vnucoval Karolíně lahev do ruky, ta ji ale odstrkovala.

„Já to teda vezmu za tebe," zasmála se Matylda a usrkla hlt jablečného likéru, sladkého tak, až ji zabolely zuby. A pak uslyšeli, jak si někdo za nimi odfrknul. Otočili se a uviděli čtyři kluky v oddílových teplákových soupravách.

„Co?"

„Nic," pohrdlivě zavrtěl hlavou nejvyšší z nich, Adam. Všichni ho znali, hvězda plaveckého týmu, nikdo nepochyboval, že on na mistrovství nemůže chybět.

„Co chceš, Adame?" vyštěkla Matylda. Srdce jí bušilo jako splašené, ale to bylo vždycky, když Adama spatřila.

„Jste lehkomyslný nány, pijete, jíte popkorn, brambůrky nebo kdovíco a myslíte si, že máte místo v elitní lajně? Někdo tvrdě dře a takový výsady jako vy nemá. Měly byste se stydět za to, jak si nevážíte svého talentu." Otočil hlavu, upřel pohled na plátno a nevěnoval jim už ani mrknutí. Byly mu ukradené.

„Aby ses z toho svého těla nezbláznil. Víš, jak dopadl Narcis? Asi těžko, to by ses totiž musel zajímat i o něco jiného než o vodu a posilovnu. Odmaturoval jsi vůbec?" vykřikla na něj Matylda.

„Na něco se tě zeptám, holčičko. Koho Zouhar vybral?" podíval se na ni Adam vítězoslavně.

Určitě dobře znal složení týmu. Matylda ucukla pohledem. *Jak to, že to Karolínu netrápí? Proč na sebe nechá křičet? Vždyť se obul i do ní.*

„Nic si z toho nedělejte," chlácholil je Fabián, mrkl na jiného z kluků a přihnul si z lahve.

„Tak, Kaj, co všechno budeš plavat?" štěbetali hned nad plánem rozplaveb, ubytováním ve čtyřhvězdičkovém hotelu a nad plavkami, které si obleče.

Matyldě se hrnuly slzy do očí, utírala je rychle do rukávu tenké mikiny. Nechtěla, aby to kdokoli viděl, nemohla si ale pomoct. Jeho slova se jí hluboce dotkla. *Proč to musel být zrovna on?* Film běžel dál, ale ona mu nedokázala věnovat pozornost.

Možná jsem měla chtít o trochu víc, píchl ji osten žárlivosti do žeber. Popustila uzdu fantazii a představovala si, jak by to vypadalo, kdyby nastoupila do autobusu a společně s ostatními mířila na závod.

Jenže to nebudu já, bude to Karolína. Na Asmerův park padla noc a tma, kterou rozhánělo poblikávání pestrých sytých barev, byla mezi akátovými keři pořádně hustá. Matyldu obalila její náruč a ona se schoulila do klubíčka a cítila prázdnotu.

KAPITOLA 2

Matylda zastrčila knihu do batohu a pádila ke dveřím.

„Počkej," zavolala na ni matka z kuchyně s plnou pusou.

„Co, mami?" Tušila nějaký úkol, do kterého se jí nebude vůbec chtít. Paní Leskavová dorazila do předsíně s kouskem rohlíku v ústech a řasenkou v ruce. Matylda musela počkat, něž dožvýká.

„Kam máš namířeno?" zeptala se bezelstně, ale její pozvednutá obočí prozrazovala osobní zájem.

„Co chceš, mami?" Matylda naklonila hlavu a sledovala, jak si žena umně pročesává řasy maskarou bez použití zrcadla.

„Stav se na dílně a dones balíčky na poštu, holky to nestíhají," poprosila ji matka a zaškemrala u toho jako malé dítě v uličce se sladkostmi.

Matylda vyběhla ven a tam naskočila na longboard, protočila u toho panenky a zakroutila hlavou. Na dílnu to nebylo daleko a v příjemném ránu plném květinové vůně linoucí se ze zahrad si projížďku užívala. Ještě před dvěma dny se cítila

lehce, s poslední zkouškou z ní opadl všechen stres a ona doufala, že si užije léto plné kamarádů a volnosti. Teď jí však bylo, jako by na ni Adamova slova naložila kamion hlíny.

Proč se mi vždycky tak líbil? Vždyť je to zlej, necitlivej člověk, přemítala. Hlodal v ní ale červík pochybností. Přece jen mohla plavat častěji, mohla se snažit víc, obětovat víc volného času. Je to ostatně Karolína, kdo dostal šanci.

Na dílně bylo horko, přestože šicí stroje teplo nevydávaly, shon a vypětí v kombinaci s absencí klimatizace vytvořily tropické klima. Ženy jí s díky předaly oštítkované balíčky, které měly putovat k zákazníkům. Matyldě se tím všechny myšlenky na Adama vykouřily z hlavy. Než se jí podařilo dopravit těžké zásilky plné oblečení na poštu, málem jí upadly ruce. Tváře měla celé červené a v podpaží koláče potu. Jakmile se balíčků zbavila, vděčně se vydala na další cestu. Tentokrát byl její cíl na kopci a ona se musela pořádně obout do odrazu.

„To je teda ráno," funěla a spílala v duchu matce. Projížděla luxusní čtvrtí, která vyrostla před pár lety na zelené louce těsně v sousedství staré zástavby. Kontrast, který odlišné styly budov tvořily, byl až zarážející.

Když konečně radostně seskočila v ostré zatáčce na samém vrcholu nové zástavby, něco se v ní zlomilo. Všechno přepětí bylo to tam a ona se cítila uvolněně. Posadila se na stráň nad cestou a vytáhla z batohu knížku. Začetla se do detektivky ze střední školy *Jeden z nás lže*. Napínavý text přerušovalo časté troubení aut. V nepřehledné úzké ulici s poměrně hustým provozem často docházelo k dopravním nehodám a ještě častěji k hádkám řidičů brzdících na poslední chvíli.